

PŘED BOUŘÍ
CHRISTIE GOLDEN

FANTOM
2021 PRINT

World of Warcraft: Before the Storm is a work of fiction. Names, places, and incidents either are products of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locales, or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Published in the United States by Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York. Del Rey is a registered trademark and the Circle colophon is a trademark of Penguin Random House LLC.

Warcraft, World of Warcraft, and Blizzard Entertainment are trademarks and/or registered trademarks of Blizzard Entertainment, Inc., in the US and/or other countries. All other trademark references herein are the properties of their respective owners.

This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2018 by Blizzard Entertainment, Inc.

All rights reserved.

Translation Tomáš Kratochvíl

ISBN 978-80-7594-097-1

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

#fantomprint

@fantom.print

PROLOG

Silithus

Kezzig Klackwhistle se vztyčil z kleku. Měl pocit, jako by v něm právě strávil celou dekádu. Položil si velké zelené ruce na záda a zaškaredil se nad kaskádou praštění, která se z nich ozvala. Olízl si suché rty a rozhlédl se kolem. Zamžoural proti oslepujícímu slunci a otřel si holou hlavu šátkem ztvrdlým potem. Tu a tam vířily těsně shluklé roje hmyzu. A samozřejmě tu byl písek. Úplně všude. A většina z něj mu nejspíš skončí ve spodním prádle. Stejně jako včera. A především.

Propána, Silithus byl ale hrozný místo.

A ten meč, co ho do něj zarazil zuřivý Titán, mu fazónu nijak nevylepšil.

Ta zbraň byla obrovská. Olbřímí. Kolosální. Všechna ta velkohubá, pompézní a víceslabičná slůvka, která by v tuhle chvíli možná plivali jiní, chytřejší goblini. Meč byl zabodnutý hluboko do srdce světa, přímo tady v malebném Silithu. Dobrá zpráva samozřejmě byla, že jim ten obří arte-

fakt poskytoval solidní zásoby toho, co on a asi stovka dalších goblinů právě teď hledala.

„Jixile?“ oslovil svého společníka, který analyzoval kamení svým Spekt-o-Měřičem 4000.

„Jo?“ Druhý goblin se podíval na výsledek analýzy, zavrtěl hlavou a zkusil to znovu.

„Nesnáším to tu.“

„Vážně? Chech. To ti jde k duhu.“ Menší a zavalitější goblin se zadíval na svoje vybavení a dal mu pořádnou herdu.

„Haha, moc vtipný,“ zabručel Kezzig. „Ne, já to myslím vážně.“

Jixil si povzdechl, přivlekl se k dalšímu kameni a začal ho zkoumat. „*Všichni* tohle místo nesnášíme, Kezzigu.“

„Ne, já to myslím opravdu vážně. Nejsem na takovýhle prostředí stavěnej. Dřív jsem makal ve Winterspringu. Mám rád sních, choulení u ohně a zimní radovánky.“

Jixil po něm výsměšně loupł očima. „Tak co tě přivedlo sem, místo abys zůstal tam, kdes mě neotravoval?“

Kezzig se zašklebil a promnul si zátylek. „Slečinka Lunnix Sprocketslipová. Pracoval jsem v jejím obchodu s těžařským vybavením. A dělal jsem průvodce příležitostnejm návštěvníkům naší útulný malý osady jménem Everlook. Lunny a já jsme tak trochu... jo.“ Krátce a nostalgicky se usmál. Pak se zamračil. „Pak se jednou úplně zjančila, když mě chytila, jak se poflakuju kolem Gogo.“

„Gogo,“ opakoval Jixil ploše. „Páni. Zajímalo by mě, proč by se na tebe Lunnix durdila, že se potloukáš kolem holky, co se jmenuje *Gogo*.“

„Já vím! A dej mi pokoj. Tam nahoře je pěkně *lezavo*. Chlap se musí k někomu čas od času přitulit u ohně, aby neumrzl, no ne? No, každopádně, na tom místě pro mě začalo být víc horko než tady v poledne.“

„Tady najdeme leda starou belu,“ řekl Jixil. Očividně přestal věnovat pozornost popisu Kezzigových strastí ve Winterspringu. Kezzig s povzdechem zvedl velkou hromadu vybavení, hodil si ji zlehka přes rameno a donesl ji tam, kde Jixil doufal v lepší výsledky. Kezzig pustil balík na zem. Choulostivé vybavení v něm o sebe nebezpečně zabřinkalo.

„Nesnáším písek,“ pokračoval. „Nesnáším slunko. A propána, jak já vážně, ale *vážně* nesnáším brouky. Nesnáším ty malý, protože rádi lezou do uší a do nosu. Nesnáším ty velký, protože, no, protože jsou velký. Chci tím říct, kdo je rád má? Je to taková obecná nenávisť. Ale ta moje nenávisť hoří světlem tisíce sluncí.“

„Myslel jsem, že nenávidíš slunce.“

„To jo, ale –“

Jixil najednou ztuhl. Purpurové oči se mu při pohledu na Spekt-o-Měřič rozšířily.

„Co jsem chtěl říct, bylo –“

„Zmlkni, ty hňupe,“ vyštěkl Jixil. To už na přístroj zíral i Kezzig.

Stroj úplně zešílel.

Jeho malá ručička létala zleva doprava a světélko na něm blikalo naléhavou, vzrušenou barvou.

Goblini se podívali jeden na druhého. „Víš, co to znamená?“ řekl Jixil roztřeseně.

Kezzigovy rty se zkroutily do úsměvu, ve kterém odhalil skoro všechny zažloutlé špičaté zuby. Sevřel jednu ruku v pěst a tvrdě s ní udeřil o dlaň té druhé.

„Znamená to,“ prohlásil, „že vyřadíme konkurenci.“

KAPITOLA JEDNA

Stormwind

Děšť dopadal na zachmuřený dav lidí mířící k Lvímu spočinutí*. Bylo to, jako by dokonce samo nebe plakalo pro ty, kteří obětovali své životy, aby porazili Plamennou legii**. Anduin Wrynn, král Stormwindu, stál pár kroků za pódiem, kde brzy promluví k pozůstalým všech ras Aliance. Tiše sledoval, jak přichází. Toužil je vidět a hrozil se před nimi mluvit. Měl podezření, že tato mše za padlé bude tou nejtěžší, jakou za svůj relativně krátký život přestál. A to nejen pro všechny truchlící kolem, ale i pro něj samotného, protože se konala ve stínu prázdné hrobky jeho otce.

Anduin se zúčastnil až příliš, příliš mnoha ceremonií k uctění válečných obětí. A pokaždé – jak věřil, že by každý správný vůdce měl – se modlil a doufal, že tohle bude ta poslední.

Ale nikdy to tak nebylo.

* Lví spočinutí: Lion's Rest

** Plamenná legie: Burning Legion (z Warcraftu 3)

Pokaždé se nějak objevil další nepřítel. Občas to byl někdo nový. Skupina, která se vynořila zdánlivě odnikud. Nebo šlo o nějakou dávnou a dávno spoutanou nebo pohřbenou, zdánlivě zneškodněnou hrozbu, která povstala po celých staletích ticha, aby týrala a drtila nevinné. Jindy šlo o nepřátele velmi povědomé, ale o nic méně hroživé.

Jak jen jeho otec zvládal tyhle výzvy jednu po druhé? Anduin nad tím žasl. A co jeho dědeček? Teď nastal čas relativního klidu, ale ten příští nepřítel, příští výzva se bezpochyby brzy objeví.

Nebylo to tak dávno, co Varian Wrynn zemřel, ale synovi toho velkého muže to připadalo jako věčnost. Varian padl při prvním větším střetu této války s Legií. Zabily ho monstrózní, felem poháněné stvůry, které ze sebe vyzvrátily Spletité podsvětí*. Ale za jeho smrt zcela zjevně mohla stejným dílem i zrada jeho domnělé spojenkyně Sylvanas Windrunner. Jedna důvěryhodná osoba ale tuto verzi popřela a naznačila, že Sylvanas neměla jinou možnost. Anduin si nebyl jistý, čemu věřit. Myšlenky na prohnanou a zrádnou vůdkyni Hordy ho jako vždy rozčilovaly. A jako vždy se pro útěchu obrátil ke Světlu Svatému. Nebylo dobré chovat si v srdci takovou nenávisť. Ani pro takového vděčného nepřítele. A otce mu to zpátky nepřivede. Anduin se utěšoval vědomím, že ten legendární válečník zemřel v boji a že svou obětí zachránil mnoho životů.

A touto obětí se princ Anduin Wrynn ve zlomku vteřiny stal králem.

V mnoha ohledech se Anduin na tento úděl chystal celý život. I tak si ale až palčivě uvědomoval, že v dalších, velmi důležitých ohledech na něj ještě nebyl doopravdy připra-

* Spletité podsvětí: Twisting Nether (z Warcraftu 3)

vený. Možná ani teď. Jeho otec neplatil za velikána jen v jeho vlastních očích, ale i v očích Varianova lidu – dokonce i v očích svých nepřátel.

Varianovi se pro jeho dravost v boji přezdívalo Lo'Gosh neboli „duch vlka“. A byl víc než jen neobyčejně nadaným válečníkem. Byl to také výjimečný vůdce. Prvních několik týdnů po náhlé smrti svého otce dělal Anduin, co mohl, aby utěšil truchlící, ochromený lid, který pokořila strašlivá ztráta. A tím si zároveň odepřel příležitost pořádně otce oplakat.

Truchlili pro svého Vlka. Anduin truchlil pro člověka.

A když ležel v noci v posteli a nemohl usnout, napadalo ho, kolik démonů se vlastně muselo na krále Variana Wrynna vrhnout, aby ho dokázali zabít.

Jednou tuhle myšlenku vyslovil před Gennem Greymanem, králem padlého království Gilneas, který se chopil role rádce mladého panovníka. Starý muž se tehdy usmál, ač mu v očích strašil zármutek.

„Všechno, co ti můžu říct, hochu, je, že než se k tvému otci dostali, zabil toho největšího plenítele*, jakého jsem kdy viděl. A zachránil tím vzducholod' plnou ustupujících vojáků. Víím jistě, že Varian Wrynn donutil Legii za svůj život tvrdě zaplatit.“

O tom Anduin nepochyboval. Nestačilo to, ale musel se s tím spokojit.

Přestože na dnešní zádušní mši přišla spousta stráží v brnění, Anduin si to své neoblékl. Měl na sobě bílou hedvábnou košili, rukavice z jehněčí kůže, tmavomodré jezdecké kalhoty a těžký slavnostní kabát zdobený zlatem. Jako jedinou zbraň měl u svého boku nástroj míru i války – kladivo

* Plenitel z felu: fel reaver

Fearbreaker.* Někdejší trpasličí král Magni Bronzebeard, který mu kladivo věnoval, mu vysvětlil, že Fearbreaker je zbraň, která v některých rukou okusila krve a v jiných krveprolití zabránila.

Anduin se chtěl dnes setkat s co nejvíce pozůstalými a poděkovat jim. Přál si utěšit každého, ale krutá pravda byla, že něco takového nebylo možné. Uklidňoval se jistotou, že na ně všechny zářilo Světlo... i na unaveného mladého krále.

Byl si tím jist, přestože se slunce skrývalo za mraky. A tak vystavil tvář jemným kapkám, aby na ni dopadaly jako požehnání. Vzpomněl si, že i před několika lety takto přšlo během obdobného obřadu na počest těch, kdo učinili poslední největší oběť v tažení proti rozpínavosti mocného Krále lichů.

Tehdy se obřadu účastnili dva Anduinovi milovaní, kteří tu dnes nebyli. Jeden z nich byl pochopitelně jeho otec. Tím druhým byla žena, které s láskou říkal „teta Jaina“: lady Jaina Proudmoore. Kdysi spolu paní ostrova Theramore a stormwindský princ souzněli v touze po míru mezi Aliancí a Hordou.

Jenže kdysi tu taky *býval* aspoň nějaký Theramore.

Pak Jainino město zničila Horda tím nejhorším možným způsobem. A jeho zmučená paní se z té palčivé hrůzy nikdy tak docela nevzpamatovala. Anduin opakovaně vídal, jak nějaká další muka zase jít rány na jejím srdci. Nakonec Jaina neunesla myšlenku na spolupráci s Hordou ani proti tak strašlivému nepříteli, jakým je démonická Legie. Nechala vedení Kirin Tor na modrém draku Kalecgosovi, kterého milovala, a na Anduinovi, kterému byla vzorem po celý život.

* Fearbreaker: doslova „Lamač strachu“

„Mohu?“ Ten hlas byl hřejivý a milý stejně jako žena, která tu otázku položila.

Anduin se usmál na velekněžku Laurenu. Ptala se ho, jestli si přeje dostat její požehnání. Přikývl a sklopil hlavu. Ucítil, jak se mu uvolnila sevřená hrud' a duše se mu zklidnila. Když pak kněžka předstoupila před shromážděné, Anduin se uctivě postavil po jejím boku a čekal, až přijde na řadu.

Nedovedl oficiálně promluvit na vzpomínkové mši za otce. Smutek byl příliš čerstvý, příliš zdrcující. Jak plynul čas, stával se méně řevavým, ale neumenšoval se. A proto souhlasil, že dnes řekne pár slov.

Anduin přikročil k hrobce svého otce. Byla prázdná. Po tom, co Legie Varianovi udělala, nezůstalo žádné tělo, které by mohli do hrobky uložit. Anduin pohlédl na kamennou tvář na hrobce. Zpodobnili ho dobře, pohled na ni mu přinesl útěchu. Ale ani zruční kameníci nedokázali zachytit Varianův žár, jeho prudkost, jeho lehký smích, jeho *pohyby*. Svým způsobem byl Anduin rád, že je hrobka prázdná. Ve svém srdci otce vždycky uvidí plného života.

V duchu se vrátil ke dni, kdy poprvé dorazil na místo, kde jeho otec zemřel. Shalamayne, který Varianovi darovala lady Jaina, tam bez králova doteku ležel zcela netečně. Čekal, až ho svým dotekem probudí někdo další.

Až po něm vztáhne ruku syn velkého válečníka.

Když tehdy meč sevřel, skoro mu až připadalo, že je tam Varian spolu s ním. Právě tehdy doopravdy přijal své královské povinnosti. A ve stejnou chvíli se světlo v meči opět rozzářilo. Ne tím oranžovočerveným jasem válečníka, ale teplou zlatavou září kněžích. To byl okamžik, kdy se Anduinovy rány začaly hojit.

Genn Greymane by byl tím posledním člověkem, který

by sám sebe nazval výřečným, ale Anduin nikdy nezapomene slova, která mu ten postarší muž tehdy řekl: *Skutky tvého otce byly vážně hrdinské. Byly nám, jeho lidu, výzvou, abychom strach nikdy nenechali zvítězit... ani když právě stojíme před branami podsvětí.*

Genn moudře neřekl, že by se nikdy neměli bát. Jenom nemají strach nechat vyhrát.

Nenechám, otče. A Shalamayne to ví.

Anduin se přinutil vrátit se do přítomnosti. Kývl na Laurenu a pak se otočil, aby shlédl na dav. Děšť' slábl, ale neustával. Přesto se zdálo, že nikdo nemíní odejít. Anduinův pohled padl na vdovy a vdovce, bezdětné rodiče, sirotky i veterány. Byl hrdý na vojáky, kteří zahynuli na bojišti. Doufal, že jejich duše snadno spočinou s vědomím, že i jejich blízcí jsou hrdinové.

Protože dnes ke Lvímu spočinutí nepřišel nikdo, kdo nechal strach zvítězit.

Zahlédl Greymane, jak postává vzadu vedle pouliční lampy. Jejich zraky se střetly a starší muž krátce kývl. Anduin nechal svůj pohled bloumat po tvářích. Po těch známých i po těch neznámých. Věnoval uklidňující úsměv malé pandarence, která se snažila neplakat. Polkla a roztřeseně mu úsměv opětovala.

„Stejně jako mnozí z vás, i já jsem zažil bolest ze ztráty na vlastní kůži,“ řekl. Jeho hlas zněl jasně a silně a nesl se až k těm v nejzazších řadách. „Všichni víte, že můj o—“

Odmklčel se, odkašlal si a pokračoval. „Že král Varian Wrynn... padl během první velké bitvy na Roztříštěných ostrovech*, když Plamenná legie znovu vtrhla na Azeroth. Obětoval se, aby zachránil své vojáky – statečné muže

* Roztříštěné ostrovy: Broken Isles (z Warcraftu 3)

a ženy, kteří se při ochraně nás, naší země a našeho světa postavili nevýslovným hrůzám. Varian Wrynn věděl, že nikdo – dokonce ani král – není důležitější než Aliance. Každý z vás ztratil svého vlastního krále či královnu. Svého otce či matku, bratra či sestru, syna či dceru.

A protože král Varian a s ním i mnozí další měli tu odvahu učinit tuto oběť, dokázali jsme nemožné.“ Anduin se zadíval z jedné tváře na druhou. Spatřil v nich, jak strašlivě hladoví po útěše. „*Porazili* jsme Plamennou legii. A teď tu stojíme, abychom uctili ty, kteří obětovali úplně všechno. Ale nebudeme je uctívat smrtí... uctíme je tím, že budeme žít dál. Tím, že zacelíme své rány a pomůžeme i ostatním, aby se uzdravili. Tím, že se budeme smát a vychutnávat si slunce na našich tvářích. Tím, že si své blízké podržíme blízko u sebe a že jim každou hodinu, každou minutu každého dne dáme najevo, že *na nich záleží*.“

Děšť ustal. Mraky se začaly rozestupovat a v trhlinách se objevily stopy jasného blankytu.

„Ani my, ani náš svět jsme nepřežili bez úhony,“ pokračoval Anduin. „Jsme zjizvení. Poražený Titán probodl náš milovaný Azeroth strašlivým mečem skutým z čiré nenávisti a zatím nevíme, jakou cenu za to zaplatíme. Místa v našich srdcích zůstanou navždy prázdná. Ale pokud chcete sloužit králi, který s vámi dnes truchlí, a pokud chcete uctít památku krále, který za vás zemřel, pak vás žádám – žijte. Protože naše životy, naše radost, náš svět... To jsou dary našich padlých. A my si jich musíme vážít. Za Alianci!“

Lidé dole zajásali. Někteří se slzami v očích. Teď přišla řada na ostatní. Anduin ustoupil stranou, aby jim uvolnil prostor a umožnil jim promluvit k davu. Současně se jeho pohled vrátil ke Greymaneovi a jeho srdce ztěžklo.

Vedle svrženého krále Gilneas stál Mathias Shaw, mistr

špeh a hlava stormwindské zpravodajské služby SI:7. A oba muži měli ten nejpochemurnější výraz, jaký u nich Anduin kdy viděl.

Shawa neměl kdovíjak rád, ačkoliv mistr špeh sloužil Varianovi – a nyní i Anduinovi – věrně a dobře. Král byl natolik moudrý, aby chápal a doceňoval, jakou službu agenti SI:7 pro jejich království vykonávají. Vlastně ani netušil, kolik z nich přišlo o život v nedávné válce. Na rozdíl od válečníků ti, kteří operovali ve stínech, žili, sloužili a zemřeli s tím, že jen málokdo věděl o jejich činech. Ne, nebyl to sám mistr špeh, co Anduinovi vadilo. Nelíbilo se mu, že lidé jako on jsou vůbec potřeba.

Laurena sledovala jeho pohled a beze slova postoupila vpřed, zatímco Anduin pokyvoval na Genna a Shawa, aby jim dal najevo, že by si měli promluvit stranou od truchlícího davu, který tu ještě nějakou dobu zůstane. Někteří se zdrží, aby poklekli k modlitbě. Jiní půjdou domů a budou truchlit v soukromí. Další se vydají do krčmy, aby si připomněli, že jsou pořád naživu a můžou si užívat jídlo a pití a smích. Oslaví život. Tak, jak je k tomu Anduin pobídl.

Ale králova práce nikdy nekončí.

Trojice mužů v tichosti odkráčela za pomník. Mraky už skoro zmizely a na vodě dole v přístavu se třpytily paprsky zapadajícího slunce.

Anduin došel k tesané kamenné zdi a položil na ni ruce. Potom se zhluboka nadechl mořského vzduchu a zaposlouchal se do křiku racků. Využil té chvíle, aby se obrnil proti temným slovům, která si bude muset od Shawa vyslechnout.

Jakmile k Anduinovi dorazila zvěst o velkém meči v Silithu, nařídil Shawovi, aby to prošetřil a pak mu podal zprávu. Potřeboval informace ze spolehlivých zdrojů, a ne ty divoké zkazky, které se odtud šířily. Zdály se ne-

možné a děsivé. A nejhorší na nich bylo, že to všechno byla pravda. Poslední akt zlovolné bytosti, úplně poslední a nejničivější úder ve válce proti Legii, takřka vyhladil Silithus. Rozsah katastrofy mírnil jen fakt, že Sargerass při svém náhodném zuřivém úderu našťěstí nevrazil svůj meč do obydlenější části světa. Světluďík zasáhl víceméně holou poušť. Kdyby udeřil o kontinent dál, tady ve Východních královstvích... Anduin si ani nechtěl představovat, kam tahle myšlenka vedla. Byl vděčný i za tu kapku štěstí, co dostali.

Každopádně Shaw mu až doposud posílal depeše s informacemi. Anduin tudíž nečekal, že se vrátí tak brzy.

„Povídej.“ Víc toho král neřekl.

„Goblini, pane. Celá hromada těch pochybných individuí. Zdá se, že se tam nahrnuli sotva den po –“

Mathias se zarazil. Nikdo dosud nepřišel na způsob, jak meč výstižně popsat, aniž by se u toho ošíval. „Den po zásahu mečem,“ dokončil Mathias větu.

„Tak rychle?“ Anduina to vyděsilo. Dál však hleděl na vodu a udržoval si neutrální výraz. *Lodě a jejich posádky odtud vypadají tak malé, pomyslel si. Jako hračky. Tak chatrné.*

„Tak rychle,“ potvrdil Shaw.

„Goblini sice nejsou zrovna okouzující, ale jsou chytří. A nedělají nic bezdůvodně,“ řekl Anduin.

„A jejich důvody se většinou točí kolem peněz.“

Jen jedna organizace mohla tak rychle nashromáždit a zaplatit tolik goblinů: kartel Bilgewater, který měl podporu Hordy. Tohle smrdělo umaštěnými prsty úlisného a amorálního Jastora Gallywixe na sto honů.

Anduin před svými dalšími slovy krátce sevřel rty. „Takže Horda našla v Silithu něco cenného. Co je to tentokrát? Další starověké město ke zplundrování?“

„Ne, Vaše Veličenstvo. Našli... tohle.“

Král se otočil. Shaw měl v ruce špinavý bílý kapesníček, který právě bezhlesně rozevíral.

Vprostřed látky ležel valounek jakési zlatavé hmoty. Vypadalo to jako med a led. Hřejivé a přívětivé, ale zároveň chladivé a uklidňující. A... zářilo to. Anduin hmotu skepticky sjel očima. Vypadala lákavě, to ano, ale nijak se nelišila od jiných drahokamů. Nezdálo se, že by něco takového mělo způsobit příliv armády goblinů.

Anduin si připadal zmatený. Kmitl očima ke Gennovi se zdviženým obočím. O špehování toho moc nevěděl. A přestože si Shawa každý vážil, pro Anduina ten muž pořád z větší části představoval hádanku, kterou teprve začínal chápat.

Genn přikývl. Potvrdil tak, že Shawovo gesto působí podivně a ten předmět ještě podivněji. Zároveň tím ale dával najevo, že ať už Shaw bude pokračovat jakkoliv, Anduin mu může věřit. Král si sundal rukavici a nastavil ruku.

Kámen se zlehka převalil do Anduinovy dlaně.

Zalupal po dechu.

Těžká váha zármutku zmizela, jako by to bylo brnění, které někdo lapl a strhl ho z něj dolů. Únava se vypařila a nahradila ji dštící, skoro až výbojná energie a bystrost. Hlavou mu pádila jedna strategická úvaha za druhou. Každá se zdála smysluplná a úspěšná. Každá by posílila vzájemné porozumění a nastolila přetrvávající mír, ze kterého by tyla každá bytost na Azerothu.

Nejen jeho mysl, ale i tělo náhle a nečekaně vystoupalo do nových výšin síly, hbitosti a moci. Anduinovi připadalo, že by mohl hory nejen zlázat... ale i *přenášet*. Mohl ukončit válku, roznést Světlo do každého temného koutu. Byl nadšený a také dokonale a zcela klidný. Naprosto jasně věděl,

jak nasměrovat tuto řeku – ne, tsunami – energie a síly. Ani Světlo na něj nemělo takový vliv... jako *tohle*. Šlo sice o podobný pocit, ale tenhle byl méně duchovní. Hmatatelnější.

A taky znepokojivější.

Anduin nějakou dobu nedokázal vydat ani hlásku. Jen s úžasem zíral na tu nekonečně cennou věc ve své dlani. Potom konečně zase našel hlas.

„Co... co to *je*?“ vypravil ze sebe.

„To nevíme,“ zaznělo od Shawa stroze.

Co bychom s tímhle mohli dokázat! pomyslel si Anduin. *Kolika lidem by to zhojilo rány? Kolik by jich to posílilo, utěšilo, povzbudilo, inspirovalo?*

Kolik by jich to zabilo?

Poslední myšlenka byla jako rána do žaludku. Cítil, jak z něj euforie vyvolaná kamenem vyprchává.

Když Anduin znovu promluvil, jeho hlas byl silný a odhodlaný. „Vypadá to, že Horda o tomhle ví... A my toho musíme zjistit víc.“ Tahle věc nesměla skončit ve špatných rukou.

V Sylvanasiných rukou...

Taková moc...

Opatrně sevřel prsty kolem malého valounku s nekonečným potenciálem a obrátil se k západu.

„Souhlasím,“ odvětil Shaw. „Už se na tom pracuje.“

Chvíli jen tak stáli, zatímco Anduin zvažoval svá další slova. Věděl, že Shaw i Greymane – který působil nezvykle zamlkle, přestože se tvářil souhlasně – čekají na jeho rozkazy, a byl vděčný, že má ve svých službách tak důvěryhodné lidi. Méně čestný muž než Shaw by si ten vzorek nechal pro sebe.

„Nasad' na to své nejlepší lidi, Shawe. Převel je, bude-li to nutné. Musíme se o tomhle dozvědět víc. Brzy svolám

své rádce k poradě.“ Anduin sáhl po Shawově kapesníku a opatrně zabalil ten malý kousek neznámé a neuvěřitelné substance. Pak ho zastrčil do kapsy. Kamenem způsobené pocity zeslábly, ale nezmizely.

Už předtím měl Anduin v úmyslu vyrazit na cestu po zemích spojenců Stormwindu. Chtěl jim poděkovat a pomoci jim vzpamatovat se z dopadů války.

Jeho plán se tímhle notně uspíšil.

KAPITOLA DVA

Orgrimmar

Sylvanas Windrunner, bývalé generálce hraničářů ze Silvermoonu, Temné paní Opuštěných a současné nejvyšší náčelnici mocné Hordy, se protivilo, že dostala pokyn přijít do Orgrimmaru jako nějaký cvičený pejsek. Chtěla se vrátit do Podměstí. Stýskalo se jí po jeho stínech, jeho vlhkosti, jeho klidném tichu.

Odpočivej v pokoji, pomyslela si ponuře a ucítila, jak jí v koutcích zaškubal náznak pobaveného úsměvu. Ten ale vzápětí zase vyhasl a smrtonoška dál netrpělivě přecházela malou komnatou, která se nacházela v Grommashově baště za trůnem nejvyššího náčelníka.

Zastavila se, až když její citlivé uši zachytily zvuk známých kroků. Vydělaná kůže, která sloužila jako pokus o náznak soukromí, se odtáhla stranou a kdosi vstoupil.

„Máš zpoždění. Další čtvrt hodiny a byla bych nucena vyjet bez svého šampiona po boku.“

Uklonil se. „Odpusť mi, královno. Řešil jsem tvé záležitosti a trvalo to déle, než jsem čekal.“

Byla neozbrojená, ale on měl u sebe luk a toulec plný šípů. Jediný člověk, který se kdy stal hraničářem. Vynikající střelec. To byl také jeden z důvodů, proč si Sylvanas ani nemohla přát lepšího osobního strážce. Existovaly však i další důvody. Důvody založené na dávné minulosti, kdy se ti dva sblížili pod jasným a překrásným sluncem a kdy společně bojovali za jasné a překrásné věci.

Pak si je oba vzala smrt. Elfku i člověka. Jen máloco zůstalo jasné a překrásné a většinu jejich společné minulosti pokryl příkrov temnoty a mlhy.

Většinu. Ale ne všechno.

Ačkoliv Sylvanas ztratila své nejvřelejší emoce v okamžiku, kdy ožila coby smrtonoška, palčivost jejího hněvu jaksi přetrvala. Teď ovšem cítila, jak se ten žár mění v pouhé uhlíky. Na Nathanose Marrise, nyní známého jako Blightcallera, nedokázala zůstat rozlícená dlouho. Navíc se skutečně věnoval jejím záležitostem. Navštívil za ni Podměstí, zatímco se věnovala povinnostem, které ji držely tady v Orgrimmaru.

Zatoužila natáhnout se po jeho ruce, ale nakonec se spojila s benevolentním úsměvem. „Je ti odpuštěno,“ řekla. „A teď mi pověz o našem domově.“

Sylvanas očekávala krátký přednes o drobnostech a opětovné potvrzení loajality Opuštěných k jejich Temné paní. Místo toho se Nathanos zamračil. „Situace... je složitá, má královno.“

Její úsměv pohasl. Co na tom mohlo být „složitého“? Podměstí patřilo Opuštěným, což byl její lid.

„Tvoje přítomnost je těžce postrádaná,“ řekl. „I když jsou mnozí tví poddaní hrdí, že Horda má konečně za svého vůdce Opuštěného, někteří mají pocit, že jsi možná zapomněla na ty, kdo ti byli věrnější než všichni ostatní.“

Ostře a bez humoru se zasmála. „Baine a Saurfang a ostatní říkají, že jsem jim nevěnovala dostatečnou pozornost. Moji lidé říkají, že jsem jim jí věnovala *příliš* mnoho. Ať udělám cokoliv, někdo něco namítá. Jak má někdo takhle vládnout?“ Zavrtěla svou bledou hlavou. „Prokletý Vol’jin a jeho loa. Měla jsem zůstat ve stínu, kde jsem byla užitečná a nikdo mě přitom nevyslyšel.“

Kde jsem mohla dělat, co se mi zamlulo.

Nikdy tohle nechtěla. Ne doopravdy. Jak už předtím řekla trollu Vol’jinovi během soudu se zesnulým a jednoduše nepolepšitelným Garroshem Hellscreamem, líbilo se jí, když tahala za otěže moci zpoza opony. Jenže pak jí Vol’jin, vůdce Hordy, doslova se svým posledním výdechem nařídil, aby udělala přesný opak. Tvrdil, že se mu dostalo vize od jeho ctěných loa.

Musíš vystoupit ze stínu a vést.

Musíš být nejvyšší náčelnicí.

Přestože se čas od času nepohodli, Vol’jina si vážila. Postrádal hrubost, která tak často charakterizovala orkské vedení. A bylo jí skutečně líto, že padl – a to nejen kvůli odpovědnosti, kterou složil na její hlavu.

Otevřela ústa, aby požádala Nathanaose, ať pokračuje. Vtom uslyšela *buch-buch* spodku kopí na kamenné podlaze ve vedlejší místnosti. Sylvanas zavřela oči a snažila se nabrat trpělivost. „Vstupte,“ zavrčela.

Jeden z Kor’kron, elitních orkských strážců bašty, uposlechl a vešel v pozoru a s nečitelnou zelenou tváří dovnitř. „Náčelnice,“ řekl, „je čas. Váš lid vás očekává.“

Váš lid. Ne. Její lid zůstal v Podměstí, kde mu scházela a kde si připadal přehlížený. Její poddaní netušili, že by nechtěla nic jiného, než se k nim vrátit a znovu být mezi nimi.

„Za okamžik přijdu,“ řekla Sylvanas a pro případ, že

strážný nepochopí, co se pod těmi slovy skrývá, dodala: „Nech nás.“

Ork zasalutoval a stáhl se. Kůže za ním dopadla zpátky na své místo.

„Dopovíme si to za jízdy,“ řekla Nathanosovi. „A mám ještě pár dalších věcí, které s tebou chci probrat.“

„Jak si moje královna přeje,“ odpověděl Nathanos.

O několik let dříve si Garrosh Hellscream vynutil, aby v Orgrimmaru uspořádali velkou oslavu na počest ukončení northrendského tažení. Nebyl tehdy nejvyšším náčelníkem – ještě ne. Každý veterán, který o to stál, se přidal k přehlídce, jejíž cestu pokrývaly dovezené borové větve. A na konci této cesty je čekala neskutečná hostina.

Bylo to extravagantní a drahé a Sylvanas neměla v úmyslu kráčet v Hellscreamových stopách. A to obecně. Nejen v této situaci. Garrosh byl arogantní, násilný a impulzivní. Jeho rozhodnutí napadnout Theramore ničivou manovou bombou způsobilo, že ty útlocitnější z ras Hordy musely zápolit se svým svědomím. Sylvanas samotnou tehdy sice trápilo jen orkovo načasování, ale přesto Garroshem pohrdala a tajně proti němu pletichařila. Naneštěstí bez úspěchu. Nepodařilo se jí ho zabít ani potom, co ho zatkli a obžalovali z válečných zločinů. A když nakonec nevyhnutelně *došlo* na Garroshovu smrt, Sylvanas to nesmírně potěšilo.

Varok Saurfang, vůdce orků, a Baine Bloodhoof, nejvyšší náčelník taurenů, také neměli Garroshe nijak v lásce. Přesto na Sylvanas naléhali, aby předstoupila před Orgrimmar a učinila alespoň nějaké gesto označující konec války. *Stateční členové Hordy, kterou vedeš, bojovali a umírali, aby zajistili, že Legie nezničí tento svět jako už tolik jiných,*

zadeklamoval mladý býk. Byl jen krůček od toho, aby ji otevřeně káral.

Sylvanas si vzpomněla na Saurfangovo sotva skrývané... varování? Výhrůžku? *Jsi vůdkyní celé Hordy – orků, taurenů, trollů, krvavých elfů*, pandarenů, goblinů – stejně jako Opuštěných. Nikdy na to nesmíš zapomenout, jinak by na to mohli zapomenout oni.*

Na co nikdy nezapomenu, orku, pomyslela si a zášť v ní znovu jasně zaplála, jsou tahle slova.

Takže teď, místo aby se vrátila domů a řešila obavy Opuštěných, seděla Sylvanas obkročmo na jednom ze svých kostlivých koní a mávala oslavujícím davu, který se hemžil ulicemi Orgrimmaru. Pochod – postarala se, aby tomu nikdo neřikal „přehlídka“ – oficiálně začal u vchodu do hlavního města Hordy. Po straně gargantuovské brány se tísnily i zástupy krvavých elfů a Opuštěných žijících v tomto městě.

Krvaví elfové byli všichni předvídatelně vystrojeni ve svých červených a zlatých barvách. V jejich čele seděl na svém červenohnědém jestřábím běžci** jejich vůdce Lor'themar Theron, který jí zpříma oplatil pohled.

Bývali přátelé. Theron pod ní sloužil, když zaživa velela hraničářům vznešených elfů***. Podobně jako nemrtvý šampion po jejím boku i Lor'themar býval jejím druhem ve zbrani. Ale zatímco Nathanos, kdysi smrtelný člověk a nyní Opuštěný, jí zůstal neochvějně věrný, Theronova loajalita – jak Sylvanas věděla – náležela jeho lidu.

Lidu, ke kterému Sylvanas patřivala.

A se kterým si co do podoby už v ničem nezašla.

* Krvaví elfové: blood elves (z Warcraftu 3)

** Jestřábí běžec: hawkstrider

*** Vznešení elfové: high elves

Theron mírně sklonil hlavu. Hodlal jí sloužit. Alespoň prozatím. A protože Sylvanas nebyla na řečnění, oplátila mu pokývnutí a pak se otočila ke skupince Opuštěných.

Jako vždy trpělivě čekali, za což na ně byla hrdá. Ale teď nesměla nikomu dávat přednost. Aspoň tady ne. Pozdravila je tudíž stejným způsobem jako Lor'themara a sin'dorei a potom popohnala svého oře k bráně. Krvaví elfové a Opuštění se za ni zařadili tak, aby se na ni příliš netlačili. To byla podmínka, na které neochvějně trvala. Chtěla mít možnost užít si alespoň pár okamžiků soukromí. Prohlásit věci určené jen uším jejího šampiona.

„Pověz mi víc o smýšlení mého lidu,“ nařídila.

„Z jejich pohledu,“ pokračoval temný hraničář, „jsi byla pevným bodem Podměstí. Udělala jsi z Opuštěných, co jsou. Dávala jsi vše do jejich přežití. Byla jsi pro ně vším. Tvůj vzestup na pozici nejvyššího náčelníka byl tak náhlý a Horda musela čelit tak strašlivé a nevyhnutelné hrozbě, žeš za sebou nestačila zanechat nikoho, kdo by se o ně staral.“

Sylvanas přikývla. Měla za to, že tomu rozumí.

„Zůstala po tobě velká díra. A díry v moci mají tendenci se zaplnit.“

Její červené oči se rozšířily. Mluvil snad o převratu? Královna se vrátila v duchu o několik let zpět k Varimathrasově zradě. Myslela si, že jí ten démon slouží. Varimathras se však spojil s tím nevděčným ubožákem Putressem. Tento apatykář vytvořil novou nákazu, jež účinkovala proti živým i nemrtvým, a málem zabil i samotnou Sylvanas. Aby tehdy získala zpátky Podměstí, musela zaplatit krvavou daň. Nicméně – ne. Už když ji ta myšlenka napadla, došlo jí, že kdyby se stalo něco tak strašného, její šampion by nemluvil tak nenuceně.

Nathanos často dokázal z jejího výrazu dokonale vyčíst,

co jí běží hlavou. Ani tentokrát tomu nebylo jinak. Rychle jí proto upokojil: „Všechno je v pořádku, má královno. Ale v nepřítomnosti svého jediného mocného vůdce si obyvatelé tvého města vytvořili řídicí orgán, který se stará o potřeby jeho obyvatel.“

„Ach tak. Zastupující organizace. To má... jistou logiku.“

Cesta nejvyšší náčelnice městem vedla do Údolí cti* přes Tah**, což byla dlouhá ulice plná obchodů. Tah dřív býval dost přílehlavý název, protože před Kataklyzmatem se tato ulice táhla podél stěny kaňonu v jedné z méně příjemných oblastí města. Pak ale tato katastrofická událost způsobila, že se Tah, stejně jako velká část těžce zkoušeného Azerothu, notně změnil. Podobně jako sama Sylvanas Windrunner vystoupil ze stínu. Klikatou a prašnou ulicí se teď linulo sluneční světlo a do místních budov se podle všeho nastěhovali ctihodnější obchodníci, kteří prodávali například oblečení a psací potřeby.

„Říkají si Osamělá rada***,“ pokračoval Nathanos.

„To je docela sebelítostné jméno,“ zabručela Sylvanas.

„To nejspíš ano,“ souhlasil Nathanos. „Ale jasně to ukazuje na jejich pocity.“ Blightcaller se za jízdy ohlédl přes rameno. „Má královno, kolují zkažky o tvých činech během poslední války. A některé z nich jsou dokonce pravdivé.“

„Jaké zkažky?“ zeptala se možná až příliš rychle. Sylvanas sprádala plán za plánem, a tak teď musela přemýšlet, který z nich se mezi jejími poddanými proměnil v drb.

„Dostaly se k nim zprávy o některých z tvých extrém-

* Údolí cti: the Valley of Honor

** Tah: Drag (Výraz „drag“ v koloniální a hovorové angličtině odkazuje na hlavní ulici/ hlavní tah. Zároveň znamená něco táhlého a slangově i něco zahaleného. Odtud přílehlavost původního názvu.)

*** Osamělá rada: the Desolate Council

nějších metod, jak zajistit přežití Opuštěných,“ pravil Nathanos.

Ach. Tohle. „Pak předpokládám, že se k nim také dostalo, že Genn Greymane tuhle naději pošlapal,“ odvětila Sylvanas hořce.

Vydala se se svou vlajkovou lodí, *Windrunner*, do Stormheimu na Roztříštěných ostrovech, aby pátrala po dalších Val'kyrách, které by vzkřísily padlé. Jiný způsob, jak vytvořit víc Opuštěných, Sylvanas zatím neznala.

„Málem se mi podařilo zotročit mocnou Eyir. Získala bych od ní Val'kyry na celou věčnost. Žádný z mých lidí by už nikdy nezemřel.“ Odmlčela se. „Zachránila bych je.“

„Právě to... je trápí.“

„Netancuj kolem toho, Nathanosi. Mluv na rovinu.“

„Ne všichni si pro sebe přejí to, co si pro ně přeješ ty, má královno. Mnozí z Osamělé rady proti tomu chovají velké výhrady.“ Jeho tvář byla stále tváří mrtvého muže, ale po tom komplikovaném rituálu, který nařídila provést, vypadala daleko zachovaleji. A tahle zachovalejší tvář se teď zkroutila do úsměvu. „Takové nebezpečí vzešlo z toho, když jsi jim dala svobodnou vůli. Nyní s tebou mohou svobodně nesouhlasit.“

Její bledé obočí se stáhlo do úděsného zamračení. „Copak *chtějí* vyhynout?“ zasyčela a vztek v ní opět jasně zaplál. „Chtějí snad *hnít* v zemi?“

„Nevím, co chtějí,“ odpověděl klidně Nathanos. „Chtějí mluvit s tebou, ne se mnou.“

Sylvanas tiše zavrčela. Nathanos jako vždycky trpělivě čekal. Věděla, že ji ve všem poslechne. Mohla by, klidně hned, nařídít brigádě složené z jakékoli kombinace ras Hordy, aby vpochodovala do Podměstí a zmocnila se členů této nevděčné rady. Ale přestože ji ta uspokojivá myšlenka

napadla, uvědomovala si, že to není dobrý nápad. Než bude jednat, potřebuje zjistit víc – mnohem víc – informací. A raději by Opuštěné – všechny Opuštěné – přesvědčila o své pravdě, než aby je zahubila.

„Já... zvážím jejich žádost. Ale v tuhle chvíli mám ještě něco, co s tebou chci probrat. Musíme naplnit pokladnici Hordy,“ zamumlala Sylvanas tiše ke svému šampionovi. „Budeme potřebovat finanční prostředky a budeme potřebovat i je.“

Mávla na rodinu orků. Muže i ženu posévaly jizvy z bitev, ale usmívali se a dítě, které zvedli nad hlavu, aby vidělo na svou náčelnici, bylo baculaté a vypadalo zdravě. Někteří z Hordy svého nejvyššího náčelníka zjevně milovali.

„Nejsem si jistý, jestli tomu rozumím, královno,“ řekl Nathanos. „Samozřejmě, že Horda potřebuje finanční prostředky a své členy.“

„Nedělám si starosti o členy. Obávám se o armádu. Rozhodla jsem se, že ji nerozpustím.“

Otočil se, aby se na ni podíval. „Myslí si, že se vrátí domů,“ řekl. „Copak to tak není?“

„Je. Pro tuto chvíli,“ odušila. „Rány potřebují čas, aby se zahojily. Musí se zasadit plodiny. Ale brzy vyzvu odvážné bojovníky Hordy k další bitvě. K té, po které ty a já tolik toužíme.“

Nathanos mlčel. Nepovažovala to za projev nesouhlasu ani odmítnutí. Mlčel často. Nemámil z ní podrobnosti, a to znamenalo, že pochopil, o co jí jde.

Stormwind.

KAPITOLA TŘI

Orgrimmar

Mladičkový král Anduin Wrynn sice vřdycky toužil po míru, ale nedávno ztratil svého otce a podle všeho se s tím špatně vyrovnával. Říkalo se, že si došel pro Shalamayne a bojuje teď Světlem i studenou ocelí. Sylvanas o tom pochybovala. Jen těžko si dokázala představit to citlivé dítě, jak dělá takové věci. Variana si vážila. Dokonce ho měla ráda. A vidina Legie byla tak hroživá, že smrtonoška ochotně odložila nenávisť, která ji nyní poháněla tak, jako ji jídlo a pití živily před smrtí.

Ale Vlk byl pryč a mladý lev byl pořád ještě mládě. A lidé utrpěli obrovské ztráty. Byli slabí.

Zranitelní. Kořist.

A Sylvanas byla lovkyně.

Horda byla tvrdá. Silná. Bitvami zocelená. Její členové se zotaví mnohem rychleji než rasy Aliance. Na věci, které vyjmenovala, potřebovali méně času. Na plodiny, zhojení ran i možnost zastavit se kvůli oddechu. Brzy budou žíznit po krvi a ona jim nabídne, ať svou lačnost ukojí na rudé ži-

votodárné tekutině stormwindského lidu, nejstarších nepřátel Hordy.

A současně by tím zvýšila populaci Opuštěných. Protože každý padlý člověk by opět povstal, aby jí sloužil. Byl by to vážně tak hrozný osud? Zůstali by navždycky se svými blízkými. Už by nikdy neutrpěli dýkami vášně ani ztráty. Nepotřebovali by spát. Své životní cíle by si mohli stejně dobře plnit i po smrti. Konečně by došlo k jednotě.

Kdyby jen lidé pochopili, jak strašně s nimi život a veškeré jeho doprovodné utrpení zachází, přemítala Sylvanas, hned by po této příležitosti skočili. Opuštění to chápali... alespoň si to myslela, dokud se Osamělá rada ne vysvětlitelně ne vyslovila v přesně opačném duchu.

Baine Bloodhoof, Varok Saurfang, Lor'themar Theron a Jastor Gallywix by nepochybně usoudili, že Sylvanas sleduje vytvářením mrtvol jistý zájem. Koneckonců se nestali vůdci svých lidí proto, že by byli hloupí. Ale také by bojovali proti nenáviděným lidem a získali by jejich zářící bílé město obklopené zalesněnou zemí a úrodnými poli. Nebudou jí vyčítat mrtvoly, ne když jim dá takové vítězství – fakticky i symbolicky.

Už nebylo žádného lidského hrdiny, který by proti nim shromáždil a postavil alianční síly. Žádný Anduin Lothar, kterého zabil Orgrim Doomhammer, a žádný Llane ani Varian Wrynn. Jako jediný s těmito jmény zbýval Anduin Wrynn – a ten nestál za nic.

Sylvanas, Nathanos a její veteránský doprovod prošli Údolím cti a vkroužili jím do Údolí moudrosti*. Tam na ni čekal Baine v tradičním oděvu nejvýše postavených taurenů. Stál zcela nehybně, až na uši a ocas, jimiž odháněl

* Údolí moudrosti: the Valley of Wisdom

mouchy bzučící v letním vzduchu. Kolem Baina se seskupila celá řádka jeho odvážlivců*. Koňmo byla Sylvanas dost vysoká, aby se jim mohla podívat zpříma do očí. A přesně to bez ustání dělala. Baine jí pohled klidně oplácel.

Krom těch pandarenů, kteří se rozhodli přidat k Hordě, měla Sylvanas z celé Hordy nejméně společného s taureny. Byli to hluboce duchovně založení tvorové. Mírní a vyrovnaní. Toužili po klidu přírody a ctili starodávné způsoby. Sylvanas kdysi takovým pohnutkám rozuměla, ale teď už jí byly na hony vzdálené.

Na Bainovi jí nejvíc štvalo, že i přes vraždu otce a všechny ty krivdy, které dopadly na jeho rohatou hlavu, si mladý býk ze všeho nejvíc vážil míru: míru mezi rasami i poklidu v srdci.

Bainova čest mu velela, aby sloužil své vůdkyni. A Baine si ji nemínil pošpinit. Pokud ho tedy Sylvanas nedotlačí až za hranu, od které zatím byla dostatečně daleko.

Tauren si položil ruku přes širokou hrud', na své srdce, a dupl kopytem na znamení taureního pozdravu. Odvážlivci následovali jeho příkladu a orgrimarská půda se mírně zachvěla. Potom Sylvanas pokračovala vpřed a taureni se zařadili za Opuštěné a Theronovy krvavé elfy.

Nathanos zůstával zticha. Sledovali zákruty cesty vedoucí do Údolí duchů**, kde dlouhá léta sídlili trollové. Těchto pár ras se tolik pyšnilo svým „prvenstvím“. Sylvanas se domnívala, že nikdy doopravdy nepřijali pozdější rasy – krvavé elfy, gobliny ani její vlastní lid – coby „opravdové“ členy Hordy. Bavilo ji, že se goblini po svém začlenění do Hordy nahrnuli do Údolí duchů a málem zničili své tamní území.

Podobně jako taureni, i trollové platili za jedny z prv-

* Odvážlivci: the braves

** Údolí duchů: the Valley of Spirits

ních přátel orků. Vůdce orků Thrall pojmenoval místní kraj – Durotar – po svém otci Durotanovi. Orgrimmar zas dostal jméno na počest jednoho z dávných náčelníků Hordy, Orgrima Doomhammera. Před Vol'jinem vlastně funkci nejvyššího náčelníka zastávali *jenom* orkové. A před Sylvanas to zas všechno byli členové původních zakladatelských ras. A muži.

Sylvanas to všechno změnila a byla na to hrdá.

Když se z Vol'jina stal nejvyšší náčelník, zanechal svůj lid bez vůdce podobně jako Sylvanas. Trollové tu dnes stáli bez osoby, která by je veřejně zastupovala. Snad jen Rokhan mohl tuhle roli potenciálně zastat. Za Opuštěné tu byla aspoň nejvyšší náčelnice. Sylvanas si připomněla, aby někoho co nejdřív jmenovala do čela trollů. Někoho, s kým se jí bude dobře pracovat. Koho zvládne ovládat. Poslední, co potřebovala, bylo, aby si trollové vybrali někoho, kdo by snad chtěl zpochybnit její pozici.

Ačkoliv ji dnes mnozí vítali provoláním slávy a úsměvem, Sylvanas si nenalhávala, že je všeobecně milována. Nicméně přivedla Hordu ke zdánlivě nemožnému vítězství a přinejmenším prozatím se zdálo, že její členové stojí pevně při ní.

Výtečně.

Uctivě k trollům pokývla a potom se zaměřila na setkání s další skupinou.

Sylvanas se o gobliny příliš nestarala. Ačkoliv sama měla poněkud svérázný smysl pro čest, u druhých čest spíše oceňovala. Tak jako mnoho jiných věcí jí to připomínalo ozvěnu něčeho, co kdysi slyšela. Ale pokud šlo o ni, goblini nebyli o moc víc než zakrslí, oškliví a hrabiví paraziti. Ach ano, byli chytří. Někdy až nebezpečně – pro sebe i pro okolí. Nebylo pochyb, že jsou kreativní a vynalézaví. Ale

upřednostňovala dny, kdy s nimi udržovali čistě obchodní vztahy. Teď to byli plnohodnotní členové Hordy a ona musela předstírat, že jí na nich záleží.

Goblini tu pochopitelně nebyli bez svého vůdce: obchodního prince Jastora Gallywixe. Stál tu se svými několika bradami, břichem napínajícím opasek a neutuchající lako-
tou. Na sobě měl oblíbený cylindr a v ruce hůl. A za ním se tísnila pestrá sběh goblinů, kteří se křenili tak, až ukazovali své ostré žluté zuby. Přestože princovy vřetenaté nohy vypadaly, že jen s vypětím snáší jeho váhu, uklonil se při jejím příchodu tak hluboko, jak mu to trup dovolil.

„Náčelnice,“ řekl tichým hlasem, „doufám, že si na mě později najdeš chvíli. Mám něco, co by tě mohlo hodně zajímat.“

Nikdo jiný se dnes neodvážil přijít se svou vlastní agendou. Na gobliny se dalo spolehnout, že se v tomhle budou lišit. Zamračila se na něj a otevřela ústa k promluvě. Pak pečlivě prozkoumala jeho výraz.

Než ji Arthas Menethil zavraždil, Sylvanas žila velmi dlouhý život. A teď svým způsobem žila podruhé. Většinu času trávil hleděním do tváří, posuzováním vyslovených slov i povahy těch, kterým patřily.

Gallywix často předváděl takovou tu falešně přátelskou a bujarou náladu, která se jí tolik protivila. Ale dnes to tak nebylo. Dnes nic nepřeháněl. Byl... klidný. Vypadal jako hráč, který ví, že vyhraje. Jeho smělé oslovení tudíž znamenalo, že si s ní vážně potřebuje promluvit. A jeho řeč těla... Vůbec se poslušně nehrbil. Za celou dobu, co ho znala, stál vůbec poprvé vzpřímeně. A to všechno jí říkalo ještě, že před sebou má někoho, kdo nebude příliš zklamaný, když bude muset odejít od stolu.

Tentokrát to myslel vážně. *Doopravdy* měl něco, co ji bude hodně zajímat.

„Přijď za mnou při hostině,“ řekla.

„Jak má náčelnice káže,“ řekl goblin a pokynul jí cylindrem.

Sylvanas se od něj odvrátila, aby dokončila svou jízdu.

„Tomu goblinovi nevěřím.“ Nathanos po tom dlouhém mlčení konečně promluvil s nechutí v hlase.

„To ani já,“ přitakala Sylvanas. „Ale jestli goblini něčemu rozumí, jsou to zisky. A poslouchat můžu, aniž bych se k čemukoliv zavázala.“

Nathanos přikývl. „Jistě, náčelnice.“

Goblini a trollové se přidali k zástupu za nimi. Gallywix se vmísil do skupiny hned za Sylvanasinými vlastními strážci. Jak toho dosáhl, se mohla jen dohadovat. Jejich zraky se střetly. Goblin se na ni zazubil a mrkl se zdviženým palcem. Sylvanas se přemohla, aby znechuceně nezkroutila rty. Už teď litovala svého rozhodnutí promluvit si s Gallywixem později, a tak přesunula pozornost jinam.

„Stále jsme zajedno, že?“ řekla Nathanosovi. „Stormwind musí padnout a oběti bitvy se stanou Opuštěnými.“

„Všechno podle tvých představ, má královno,“ řekl, „ale nemyslím si, že zrovna na mém názoru sejde. Už jsi o tom mluvila s ostatními vůdci? Možná mají k té myšlence co říct. Myslím, že ještě žádný mír Horda nevykoupila tak draze a tolik si ho necenila. Možná se ještě nebudou chtít do čehokoliv pouštět.“

„Dokud naši nepřátelé žijí, mír neznamená vítězství.“ Ne, dokud zbyla zranitelná kořist, kterou by mohli ulovit. A ne, dokud existence jejích Opuštěných byla tak nejistá.

„Za náčelnici!“ zaburácel nějaký tauren. Díky jeho rozložitým plicím se ten výkřik nesl pořádně do dálky.

„*Náčelnice! Náčelnice! Náčelnice!*“

Dlouhý „vítězný pochod“ se blížil k svému konci. Sylvanas teď přikročila ke Grommashově baště. Tam na ni čekal poslední vůdce – ten, ke kterému chovala zdráhavý respekt.

Varok Saurfang byl chytrý, silný, odhodlaný a stejně věrný jako Baine. Ale v očích toho orka bylo něco, kvůli čemu se měla na pozoru vždycky, když se do nich podívala. Bylo z nich jasné, že pokud udělá příliš špatný krok, mohl by jej zpochybnit, nebo se Sylvanas dokonce přímo postavit.

Čišelo to z jeho očí i teď, když vykročil vpřed. Oplácel Sylvanas upřený pohled. Neuhnul jím ani při strohém úklonu, ani při úkroku stranou. Sledoval ji, dokud neprošla kolem a dokud se za ni nezařadil.

Ostatní orkové následovali jeho příkladu.

Nejvyšší náčelnice Sylvanas sesedla z koně a vešla s hlavou vztyčenou do Grommashovy bašty.

Nathanos měl obavy, že ostatní vůdci nepodpoří její plán.

Povím jim, co udělají... až nadejde správný čas.

Do Grommashovy bašty přinesli těžký, hrubý dřevěný stůl a lavice. Slavnostní hostina se pořádala pro vůdce každé rasy a hrstku jejich vybraných strážců či společníků. Sama Sylvanas se vzhledem ke své pozici usadila v čele stolu.

Když Sylvanas sjela zrakem své spolustolovníky, uvědomila si, že nikdo z nich nemá žádnou rodinu. Její vlastní šampion měl ze všech přítomných nejbliž nejen k manželovi, ale dokonce i k partnerovi. A to mezi sebou měli tak komplikovaný vztah, že připadal složitý i jim samotným.

Každá rasa směla na oslavu vítězství či k uctění veteránů předvést nějaký rituál. Sylvanas tomuto požadavku vyho-

věla, protože tím potěší mnohé, aniž by cokoliv platila z pokladnice Hordy. Náklady měly jít na účet každé jednotlivé rasy. Samozřejmě s tím přišel Baine, jehož lidé takové rituály praktikovali už... No, Sylvanas předpokládala, že už od doby, co sami sebe nazývali taureny.

Trollové souhlasili, že se ceremonie také zúčastní. A přidali se i pandareni. Ti měli v Hordě jedinečné postavení, poněvadž šlo o skupinu jedinců, kteří se k Hordě přidali na základě jejich ideálů. Ačkoliv se jejich domovina a vůdce nacházeli daleko odsud, pandareni dávno dokázali, jak jsou pro Hordu cenní. A teď při vyhlídce na obřad nadšeně přítakali svými chlupatými kulatými hlavami a slíbili krásnou podívanou, která všechny povznese na duchu. Sylvanas se příjemně usmála a prohlásila, že to Horda uvítá.

Sylvanas si vybavila, že v Quel'Thalasu také kdysi pořádali velkolepé, veselé a blyštivé ceremonie s hranými bitvami, okázalostí a pompou. Dnes byla z někdejších vznešených elfů mnohem chmurnější rasa, protože museli zápolit se zradou a závislostí. Quel'Thalas už se sice vzpamatoval a krvaví elfové i nadále milovali svůj přepych a pohodlí, ale ve světle tragédií, jež neúprosně stíhaly jejich lid, se jim protivilo jakékoliv okázalé předvádění. Theron jí tudíž řekl, že jejich příspěvek bude krátký a věcný. Byli teď zahořklí. Zahořklí podobně jako Opuštění. Sylvanas bez obalu odmítla účastnit se toho, co považovala za ztrátu času a peněz.

V tomhle s ní goblini byli zajedno. Což byla znepokojivě zábavná myšlenka.

Vyčkávala, zatímco několik šamanů různých ras zahájilo slavnost svým ceremoniálem. Taureni jim sehráli jednu z velkých bitev uplynulé války. Potom nastoupili do středu Grommashovy bašty pandareni v hedvábném oblečení – v tunikách, krátkých kalhotách i v šatech v odstínech ne-

fritově zelené, nebesky modré a závratně růžové. Sylvanas musela připustit, že na tak velké, měkké a kulaté tvory byli pandareni v tanci, přemetech i sehrané bitvě překvapivě půvabní.

Baine vstal, aby celé dění uzavřel. Zabloumal očima po hale. Všimal si nejen vůdců u stolu, ale i těch usazených na kobercích a kůžích na udusané hlíně kolem.

„Scházíme se tu dnes s bolestí i hrdostí,“ pravil bručivě. „S bolestí za početné hrdiny, kteří se obětovali pro Hordu v čestném, ale strašlivém boji. Za Vol’jina, nejvyššího náčelníka a vojevůdce Hordy, který vedl proti Legii náš přední voj. Bojoval s odvahou. Bojoval za Hordu.“

„Za Hordu,“ ozvalo se vážně ze všech stran. Baine stočil svůj pohled do strany. Sylvanas ho následovala až k čestnému místu, kde visely Vol’jinovy zbraně a obřadní maska. Po Bainově příkladu přítomní sklopili hlavy. Včetně Sylvanas.

„Ale nesmíme zapomenout ani na hrdost, kterou si z těchto bitev odnášíme – a na to, čeho jsme dosáhli. Legii jsme přes to všechno porazili. Vítězství jsme sice vykoupili krví, ale *vykoupili*. Krváceli jsme. Nyní se zhojíme. Truchlili jsme. Nyní slavíme! Za Hordu!“

Odpověď tentokrát nebyla polohlasná a uctivá. Zazněla z plna hrdla a od srdce, že se div neroztrásly základy bašty. „*Za Hordu!*“

Podával se pečený kanec s kořenovou zeleninou a pivem, vínem nebo tvrdším alkoholem na zapití. Zatímco se ostatní dali do jídla, Sylvanas přihlížela. Krátce po prvním chodu si smrtonoška všimla červenofialového cylindru posetého hvězdami, kterak míří k jejímu konci stolu.

„Náčelnice? Na momentíček.“

„Máš *jeden* moment,“ řekla Sylvanas šklebícímu se go-

blinovi, který se právě zastavil vedle její židle. „A mou pozornost. Tak je nepromarni.“

„Nepochybuju, že budeš souhlasit, že jsem je nepromarnil, náčelnice,“ vyslovil se Gallywix opět s neochvějnou jistotou. „Ale nejdřív tě trochu uvedu do děje. Jsem si jistý, že je ti známo, jaké tragédii a výzvam kartel Bilgewater čelil, než jste nás přizvali k Hordě.“

„Ano. Váš ostrov zničila vybuchující sopka,“ řekla Sylvanas.

Gallywix vypadal nepřesvědčivě smutně. Přitiskl si prst v rukavici k oku, aby setřel neexistující slzu. „Tolik ztrát,“ povzdechl si. „Tolik kaja'mitu *fuč*. Lusknutím prstu.“

Sylvanas se v duchu opravila. Ty slzy přece jen možná byly opravdové.

„Kaja'Cola.“ Goblin nostalgicky zaštkal. „Ta vám vnukne nápad.“

„Ano, jsem si vědoma, že už neexistuje žádný kaja'mit,“ pravila Sylvanas suše. „Přejdi k věci. Tedy za předpokladu, že máš k čemu přejít.“ Její rozhovor s goblinem přitahoval nevítanou pozornost. Mimo jiné i tu Bainovu a Saurfangovu.

„Ó, ano, to nepochybně mám. Bez pochybičky. Víš,“ uchechtl se, „je to trochu legrační. Je docela pravděpodobné, že výbuch té sopky... možná *nezpůsobil* Deathwing ani Kataklyzma.“

Její zářící oči se mírně rozšířily. Vážně říkal to, co si myslela? Očekávala jeho další slova s netrpělivostí, která nemrtvým nebývá vlastní.

„Takže, víš, hmm... Jak to říct?“ Zabubnoval si prsty o svou první bradu. „My jsme na Kezanu dolovali docela hluboko. Museli jsme se přece dobře starat o naše zákaz-

níky, no ne? Kaja'Cola byla lahodný nápoj, který povzbudil mozek a –“

„Nepokoušej mě, gobline.“

„Jasnačka. Takže. Zpátky k mému příběhu. Kopali jsme hluboko. Vážně hluboko. A našli jsme něco nečekaného. Dosud neznámou substanci. Něco vážně fenomenálního. Unikátního! Jen malou žilku tekutiny, která ztuhla na kámen a změnila barvu, sotva jsme ji vystavili vzduchu. Jeden z mých chytřejších horníků, ech... ten kousek vydoloval pěkně v tajnosti a donesl ho přímo mně na důkaz své úcty.“

„Jinými slovy ho ukradl a pak tě jím zkoušel uplatit.“

„To je jeden úhel pohledu. Ale o to nejde. Jde o to, že přestože měl ten odporný Deathwing určitě co dočinění s výbuchem sopky, naše kopání tomu možná – opakuji *možná*, protože si tím nejsem vůbec jistý – taky přispělo.“

Sylvanas se na obchodního prince zadívala s nově objevenou úctou k hloubce jeho chamtivosti a sobectví. Pokud měl Gallywix pravdu, vesele zničil svůj vlastní ostrov a spolu s ním i spoustu nevinných – no, poměrně nevinných – goblinů. A to všechno pro kus jakési podivuhodné rudy.

„To bych do tebe neřekla,“ prohlásila téměř obdivně.

Zdálo se, že jí chce poděkovat, ale pak si to rozmyslel.

„No. Musím přiznat, že to byl vážně *jedinečný* minerál.“

„Hádám, že ho uchováváš zamčený na velmi bezpečném místě.“

Gallywix otevřel ústa, potom přimhouřil oči a nedůvěřivě stríhl pohledem k Nathanosovi. Sylvanas se málem zasmála. „Můj šampion Nathanos je z tvrdého těsta. Moc toho nenamluví. Dokonce ani se mnou. Jakákoliv tajemství, která se mnou chceš sdílet, jsou u něj naprosto v bezpečí.“

„Když to říkáš, náčelnice,“ odpověděl Gallywix pomalu. Zjevně ho nepřesvědčila, ale neviděl jinou možnost. „Mýlíš

se, Temná paní. Neschovávám si ho. Mám ho pěkně všem na očích. Doslova po ruce.“

Jastor nedbale odsunul zlatavou špičkou své hůlky svůj odporný cylindr. Sylvanas čekala na odpověď. Když uběhla chvíle a ona žádnou nedostala, začala se mračit. Goblinova drobná očka se pohnula k vršku jeho hůlky a pak zpátky k Sylvanas.

Hůl? Podívala se na ni znovu, tentokrát pozorněji. Nikdy jí nevěnovala velkou pozornost. Vlastně nikdy nevěnovala velkou pozornost ničemu, co si Gallywix oblékal, co nosil, ani tomu, co říkal. Přesto jí na ní teď něco trklo do očí.

Pak jí to došlo. „Bývala červená.“

„Bývala,“ potvrdil. „Teď už není.“

Sylvanas si uvědomila, že malá koule, velká asi jako jablko, nebyla ve skutečnosti ze zlata. Byl z něčeho, co vypadalo... jako...

Jantar. Míza ze stromů, která během staletí ztvrdne tak, že se z ní dají vyrábět šperky. Někdy se v té tekoucí tekutině chytil pradávny hmyz a zůstal jí navždy obalený. Tahle substance vypadala stejně hřejivě. Byla hezká. Přesto Sylvanas pochybovala, že tato neškodně vypadající dekorace je tak všemocná, jak jí Gallywix namlouvá.

„Ukaž mi to,“ přikázala.

„To rád udělám, ale ne před zvědavýma očima. Můžeme jít někam, kde je víc soukromí?“ Na její podrážděný pohled řekl neupřímnějším hlasem, jaký od něj kdy slyšela: „Podívej. Tyhle informace si budeš chtít nechat pro sebe. To mi věř.“

Kupodivu mu vážně věřila. „Jestli přeháníš, budeš trpět.“

„Jo, to je mi jasné. A taky je mi jasné, že co se dozvíš, se ti bude líbit.“

Sylvanas se naklonila k Nathanosovi a zamumlala: „Hned jsem zpátky. Pro svoje vlastní dobro by se neměl plést.“

Zcela si vědomá zraků, jež se na ni upíraly, náčelnice vstala a pokynula Gallywixovi, aby ji následoval do místnosti za trůnem. Poslechl ji. A sotva za ním kůže zapadla na své místo, zapřemítal: „Hm. Vůbec jsem netušil, že tady tohle místo je.“

Sylvanas neodpověděla. Místo toho jen prostě natáhla ruku. Goblin jí s drobnou úklonou předal svou hůl. Její dlaň se sevřela kolem dřeva.

Nic.

Byla zdobená poněkud výstředně, ale jinak si Sylvanas všimla, že jde o kvalitní řemeslnou práci. Goblinova hra už jí začínala unavovat. Mírně se zakabonila a jednou rukou sjela po holi ke kletotu vsazenému na její vrchol.

Oči se jí doširoka rozevřely a smrtonoška s údivem mírně zalapala po dechu.

Kdysi oplakávala život, který jí byl odepřen. Spokojila se s dary svého posmrtného bytí: se svým drtivým smrtonoščím zavřeštěním, s osvobozením od hladu, vyčerpání i dalších okovů svazujících smrtelníky. Ale tento pocit to všechno přebil.

Necítila se jen silná, ale *mocná*. Jako by svým stiskem mohla rozdrtit lebku. Jako by jediným krokem dokázala urazit celou míli. Energie jí prodchnula každý sval přesností a mocí. A škubala sebou v nich jako zvíře na vodítku. Hlavou jí o překot běžely myšlenky. Nejen její obvyklé vypočítavé, mazané a chytré myšlenky, ale zářivé, děsivé a brilantní nápady. Inovativní. Tvůrčí.

Už nebyla Temnou paní, dokonce ani královnou. Byla bohyně zkázy i zrodu a zaráželo ji, že jí nikdy nedošlo, jak

hluboce jsou ty dvě věci propletené. Armády, města, celé kultury – mohla jim dát vzniknout.

A zničit je. Stormwind by padl jako první. A jeho lid by si podvolila coby přírůstky do svých nemrtvých řad.

Rozsévala by smrt v měřítku, které –

Sylvanas pustila kouli, jako by se o ni popálila.

„Tohle... změní *všechno*.“ Hlas se jí třásl. Ponořila se zpátky do svého obvyklého ledového klidu. „Proč jsi to do teď nepoužil?“

„Viš, nejdřív, když to bylo tekuté, tak to bylo zlaté a *podivuhodné*. Pak to ztuhlo a zčervenalo. Bylo to sice hezké, ale obyčejné. Vždycky jsem doufal, že toho jednou najdu víc. A pak... jednoho dne... Prásk! Vršek hole zase zezlátl a *zpozoruhodněl*. No, věřila bys tomu?“

Sylvanas se potřebovala vrátit na hostinu. Ostatní vůdci už nepochybně rozebírali jejich nepřítomnost. Neměla v úmyslu přilívat do ohně tím, že se tu zdrží.

„Chápeš, jaký to má potenciál,“ pravil goblin nenučeně, zatímco vcházel zpátky do síně. Jako by se bavili o něčem běžném a pragmatickém. A ne o něčem, co otřásl Sylvanas Windrunner až do morku kostí svou nepředstavitelnou mocí.

„Chápu,“ řekla opět pevným hlasem, ač se uvnitř stále třásla. „Až hostina skončí, ty a já si pořádně promluvíme. Tohle Hordě dobře poslouží.“

Pouze Hordě.

„Aliance o tom nic neví?“

„Neboj se, náčelnice,“ vrátil se Gallywix ke svému úlisnému já. „O to se moji lidi postarali.“